

Súd: Okresný súd Michalovce
Spisová značka: 16Csp/87/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0018203775
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Daniela Pristášová
ECLI: ECLI:SK:OSMI:2020:0018203775.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Michalovce, sudkyňou Mgr. Danielou Pristášovou, v spore žalobcu OTP Banka Slovensko a.s., IČO: 31318916, Štúrova 5, 813 54 Bratislava, proti žalovanej v 1.) O. v 2.) O. o zaplatenie 6 406,29 € s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi úroky vo výške 7,80 % p.a. zo sumy 6406,29 € od 26.5.2018 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov v konaní od žalovaných s tým, že o výške tohto nároku bude rozhodnuté v osobitnom uznesení.

odôvodnenie:

1. Dňa 31.5.2018 bola na súd doručená žaloba o zaplatenie sumy 6406,29 € s úrokmi vyčíslenými za obdobie do 25.5.2018 vo výške 2369,24 €, úrokmi z omeškania za obdobie do 25.5.2018 vo výške 702,39 €, úrokmi vo výške 7,80 % p.a. zo sumy 6406,29 € od 26.5.2018 do zaplatenia a úrokmi z omeškania vo výške 3 % p.a. zo sumy 6406,29 € od 26.5.2018 do zaplatenia. O žalobe bolo rozhodnuté rozsudkom tunajšieho súdu č.k. 16Csp/87/2018-77, zo dňa 2.10.2019, a to tak, že súd zaviazal žalovaných v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne zaplatiť dlžnú istinu, dlžné vyčíslené úroky a dlžné vyčíslené úroky z omeškania, a ďalej úrok z omeškania až do zaplatenia celej istiny. Súd zamietol žalobu v časti o zaplatenie úrokov vo výške 7,80 % p.a. zo sumy 6406,29 € od 26.5.2018 do zaplatenia. Žalobca podal proti rozsudku odvolanie a Krajský súd v Košiciach uznesením sp.zn. 2CoCsp/7/2020, zo dňa 31.1.2020 zrušil rozsudok v časti o zaplatenie úrokov vo výške 7,80 % p.a., v časti, v ktorej Okresný súd žalobu zamietol. Vo svojom odôvodnení Krajský súd ako súd odvolací uviedol, že právna úprava odplaty za dočasné prenechanie peňažných prostriedkov úverovou zmluvou, z ktorej je potrebné, vzhľadom na absenciu inej občianskoprávnej úpravy (§ 52 ods. 2 posledná veta OZ) vyjsť i pri posudzovaní spôsobu úročenia spotrebiteľských úverov je obsiahnutá v ust. §§ 502 a 503 Obchodného zákonníka. Podľa ust. § 502 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Podľa ust. § 503 Obchodného zákonníka, záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú. (2) Ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky. (3) Dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov. Z citovaných ustanovení je zrejmé, že zákon naproti času, od kedy je úverový dlžník povinný platiť úroky (od poskytnutia) výslovne neupravuje, až na prípad keď dlžník vráti poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve, tiež do kedy úroky veriteľovi patria.

To v praxi vyvolalo interpretačný spor, či sa poskytnuté peniaze úročia až do skutočného vrátenia poskytnutých peňazí alebo či povinnosť platiť úroky zaniká so splatnosťou úveru alebo jeho časti. Tento názorový rozpor, a to je potrebné zdôrazniť, i keď v jej riešení možno zaznamenať istý trend, v smere dávajúcim za pravdu právnomu názoru, z ktorého v konečnom dôsledku zrejme vyšiel i prvoinštančný súd, jednoznačne a definitívne doposiaľ ukončený nebol. Pre objektivnosť je potrebné konštatovať, že predovšetkým v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu ČR (por. napr. žalobcom zmienený rozsudok sp. zn. 32 Cdo 3830/2014) možno zaznamenať názor, že veriteľovi patria úroky aj po zosplatnení úveru. V každom z odvolaciu súdu známych prípadov však riešenie tejto otázky nadväzovalo na záver o platnosti dohody veriteľa a dlžníka o úrokoch po zosplatnení v úveru, pričom otázka výlučne zákonného rámca úročenia (teda o situáciu keď sa veriteľ s dlžníkom na úročení úveru po zosplatnení nedohodli), sa v týchto, len na prvý pohľad obdobných prípadoch, neriešila. V podmienkach Slovenskej republiky síce uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 143/98 zo dňa 1.7.2000, na ktoré sa v rozhodovacej praxi na podporu názoru o úročení úveru len do jeho splatnosti frekventovane odkazuje, nerieši túto otázku ťažiskovo a vyslovený právny názor k ďalšiemu postupu súdu prvej inštancie po zrušení jeho rozhodnutia „Odvolací súd v tejto súvislosti upozorňuje, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania (§ 369 OBZ)", v ňom nie je nijak bližšie zdôvodnený. Na strane druhej však nemožno prehliadať, že zdôvodnenie založené i na tomto názore prešlo testom ústavnosti, pričom Ústavný súd SR vo svojom uznesení sp. zn. IV. ÚS 476/2012 z 18.9.2012, jednak zmienené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR považoval za súčasť štandardnej judikatúry všeobecných súdov a jednak výklad vo výsledku zodpovedajúci tejto alternatíve právneho posúdenia veci, považoval za ústavne akceptovateľný. Na podklade uvedených judikatórnych výstupov sa k tomuto názoru prikláňa tiež odvolací súd, pričom k formovaniu tejto jeho argumentačnej pozície došlo v podstatnom tiež na podklade týchto úvah: Interpretácia trvania úročenia úveru musí podľa úvahy odvolacieho súdu odzrkadľovať tiež samotnú podstatu úroku a špecifickosť právnej situácie, ktorá po zosplatnení úveru nastáva. Právna teória i rozhodovacia prax sú v tomto zmysle zajedno v tom, že úrok je cenou peňazí - odplatom veriteľa za to, že peňažné prostriedky dočasne prenechá dlžníkovi a ten ich v dohodou stanovenej alebo na základe zákona veriteľom určenej dobe môže využívať. Rovnako nakoniec vníma podstatu úroku vo svojej právnej argumentácii i sám odvolateľ. Práve možnosť disponovať s peňažnou sumou na dosiahnutie vlastného hospodárskeho prospechu na strane dlžníka a získanie úroku za poskytnutie tejto možnosti na strane veriteľa predstavujú bezprostredný ekonomický dôvod (kauzu) vzniku právneho vzťahu z úverovej zmluvy. Účinným uplatnením práva mimoriadneho zosplatnenia úveru veriteľom dochádza celkom nepochybné k narušeniu tejto kauzy úverovej zmluvy; v ďalšom čase už totiž dlžník nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, keďže veriteľ mu túto možnosť už viac nedáva (odňal). Nevrátením prenechaných peňazí po zosplatnení úveru, bez ohľadu na to aké účinky z hľadiska trvania úverového vzťahu právnomu úkonu zosplatnenia pripíšeme, nepochybné vzniká protiprávny stav, s ktorým sú ako následok prípadne spojené sankčné (úroky z omeškania), zodpovednostné (náhrada škody) a zabezpečovacie plnenia (zmluvná pokuta), na ktorých sa účastníci pre tento prípad dohodli, alebo ktoré sú dané zákonom a nie záväzky majúce povahu odplaty, medzi ktoré úrok, ako už bolo vyjadrené skôr rozhodne patrí. Nemožno v tejto súvislosti prehliadnúť ani, že otázka „odplaty“ za nesplnenie povinnosti dlžníkom vyvstala výlučne v súvislosti s úverovými vzťahmi, pričom mimo nich odvolaciu súdu nie sú zrejme prípady, kedy by sa veriteľ po zrochnosti plnenia domáhal mimo sankčných, zabezpečovacích alebo zodpovednostných záväzkov, tiež iných vedľajších plnení, majúcich povahu akejsi zmluvnej odplaty. Takto napríklad po skončení nájmu prenajímateľa nežiadať nájomné až do vydania predmetu nájmu i napriek tomu, že zákon platenie nájomného len za obdobie trvania nájmu nelimituje (rovnako ako úrok pri úveroch). Možno síce namietat, že náhradu za užívanie veci bez právneho dôvodu vlastníci bežne žiadajú, treba mať ale na zreteli, že svojím charakterom sa nad akúkoľvek pochybnosť nejedná o odplatu, ale o náhradu zo zodpovednostného vzťahu z bezdôvodného obohatenia, ktorú, ako už bolo skôr zmienené, odvolací súd pripúšťa i v prípade úverových vzťahov. Odvolací súd teda nevzhladol právny, ekonomický a v svojej podstate ani žiaden iný racionálny dôvod, pre ktorý by výklad právnej úpravy mal smerovať k úročeniu poskytnutých peňazí aj po zosplatnení úveru, teda v čase, kedy veriteľ dlžníkovi neposkytuje možnosť užívať jeho peniaze, ale dlžník veriteľove peniaze protiprávne zadržíava. Povinnosť na vrátenie finančných prostriedkov tu vzniká v dôsledku zmeny obsahu právneho vzťahu titulom predčasného zosplatnenia, nie zániku právneho vzťahu ako takého, teda na strane dlžníka nevzniká bezdôvodné obohatenie. Dlžník získal finančné prostriedky na základe platného právneho úkonu zmluvou o úvere, ktorá nezankla, ani sa nestala neplatnou, ani právny dôvod pôvodného plnenia neodpadol, preto nemožno na strane dlžníka hovoriť o vzniku bezdôvodného obohatenia. Celkom nepatričnou je argumentácia odvolateľa, založená

na znení poslednej vety ust. § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, podľa ktorého úroky je povinný (dlžník) zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov. Použitá formulácia na prvý pohľad evokuje u zástancov úročenia úveru aj po splatnosti, že tým je otázka zodpovedaná „do vrátenia“, a teda nie do splatnosti; tento argument však vo svojej podstate abstrahuje od toho, že jeho znenie, zvlášť však použité slovo „len“ v tomto ustanovení jasne naznačuje, že tým bolo sledované obmedzenie dohodnutého úroku v prípade skrátenia doby vrátenia peňazí a nie rozšírenie úročenia nad túto dobu. Zástancovia názoru o úročení úveru po splatnosti sa doposiaľ uspokojujú nevysporiadali ani s jeho zrejmom kolíziou s úpravou, priznávajúcou veriteľovi za omeškanie dlžníka s peňažným plnením iba úroky z omeškania (poplatok z omeškania), za situácie, keď možnosť kvantitatívneho rozšírenia tejto sankcie za oneskorené plnenie v občianskoprávných vzťahoch je v právnej praxi jednotne odmietané. Úročenie zosplatneného úveru zároveň nereflektuje ani skutočnosť, že právny poriadok úhrn sankcií za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov (podľa ust. § 3a ods. 2 nar. vlády SR č. 87/1995 Z. z. sa nimi rozumejú úroky z omeškania, zmluvné pokuty a akékoľvek iné plnenia za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov) limituje. I túto skutočnosť je potrebné mať na zreteli pri posudzovaní platnosti prípadnej dohody strán (pokiaľ ju súd prvej inštancie dokazovaním zistí) o povinnosti žalovaných plniť žalobcovi za omeškanie s vrátením zosplatneného úverového dlhu úroky. Prírodzene vzhľadom na spotrebiteľskú povahu právneho vzťahu strán a zrejme formulárovú podobu tejto dohody (vychádzajúc z tvrdenia žalobcu v odvolaní) nemožno opomenúť posúdiť ju tiež z hľadiska predpisov na ochranu spotrebiteľov. K tomu odvolací súd vo vzťahu k ďalšiemu konaniu poznamenáva, že záver o neprijateľnosti zmluvnej podmienky, musí byť vždy preskúmateľným výsledkom vyhodnotenia rozhodujúceho spotrebiteľského kritéria, ktorým je primeraná rovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán (§ 53 ods. 1 veta prvá OZ). Nakoľko je dôvodom neprijateľnosti zmluvnej podmienky značná nerovnováha, ktorú v právnom vzťahu v neprospech spotrebiteľa zakladá, záver o neprijateľnosti zmluvnej podmienky sa nevyhnutne bez kvalifikovaného zdôvodnenia takejto nerovnováhy nezaobíde. Za takéto zdôvodnenie rozhodne nemožno bez ďalšieho považovať len konštatovanie, že zmluvná podmienka zakladá hrubú nadvládu dodávateľa voči spotrebiteľovi. Odvolací súd uviedol, že v ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie predovšetkým zabezpečiť si pre svoje skutkové závery dostatočný skutkový podklad procesne predpokladaným spôsobom. V tomto postupe sa najmä vysporiada s listinnými dôkazmi, ktoré žalobca v priebehu konania už predložil, ktoré strany navrhnu v nastávajúcom priebehu konania, alebo ktoré sú pre rozhodnutie vo veci nevyhnutné a ich vykonanie je možné aj bez iniciatívy spotrebiteľa s použitím ust. § 295 CSP. Po prípadnom doplnení dokazovania súd prvej inštancie vo veci opätovne rozhodne, s tým, že v novom rozhodnutí vezme do úvahy len tie skutočnosti, ktoré vyšli (vyjdú) v konaní najavo (čl. 11 ods. 4 CSP) procesne správnym postupom, pričom vo svojich úvahách pri posudzovaní veci vyjde tiež z právneho názoru odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), vyjadreného v tomto uznesení. Nové rozhodnutie súd prvej inštancie náležite odôvodní tak, aby sa dôsledne a presvedčivo vypořiadal so všetkými skutkovo a právne relevantnými otázkami riešenými v konaní a argumentmi sporových strán a zároveň aby odôvodnenie nie len formálne spĺňalo náležitosti požadované ust. § 220 ods. 2 CSP, ale aby i materiálne zodpovedalo kritériám spravodlivého odôvodnenia. Vo vzťahu k úrokom po zosplatnení zohľadní ním citované ustanovenia o prednostnom uplatnení ustanovení Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské zmluvy a ochrane práv spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami vo väzbe na práva a povinnosti strán sporu upravené v konkrétnej zmluve o hypotekárnom úvere uzavretej medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanými ako dlžníkmi. Ak súd prvej inštancie dospeje k záveru, že nedošlo k platnej dohode o povinnosti dlžníkov na úhradu úrokov z úveru aj po zosplatnení až do termínu vrátenia sumy úveru, bude vychádzať z názoru, že podľa § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka, úrok z úveru patrí len do doby, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, t.j. len do času predčasnej splatnosti úveru.

2. Po vrátení veci na tunajší súd žalovaní v 1. a 2. rade už žiadne iné dokazovanie nenavrhli, a žalobca poukázal na svoje odvolanie a na argumentáciu v ňom uvedenú, a predovšetkým na to, že bola uzavretá dohoda vo forme notárskej zápisnice medzi žalovanými v 1. a 2. rade, a žalobcom, a to N110/2004, Nz17111/2004, dňa 26.2.2004, kde bolo predmetom dojednanie ohľadne hypotekárneho úveru č. 006/5003/04 HU, podľa ktorého sa zaviazali osoby oprávnené na základe žiadosti dlžníkov osôb povinných zo dňa 4.2.2004 poskytnúť hypotekárny úver vo výške 880 000 Sk, a to za podmienok uvedených v zmluve, pričom výsledná úroková sadzba v deň podpisu zmluvy bola 8,15 % p.a.. Ak osoba oprávnená využije svoje oprávnenie požadovať splatenie nesplatených častí pohľadávky pred dňom konečnej splatnosti úveru, tak osoby povinné sa zaväzujú zaplatiť nesplatenú časť pohľadávky v lehote určenej vo vyhlásení osoby oprávnenej, doručenej v zmysle článku 5 tejto notárskej zápisnice. Ďalej

je tu výslovne uvedené a dohodnuté v článku 1 tejto dohody spísanej formou notárskej zápisnice, že osoby povinné sa zaväzujú spoločne a nerozdielne platiť osobe oprávnenej z poskytnutých peňažných prostriedkov úroky podľa pohyblivej úrokovej sadzby, ktorá je dohodnutá v článku 1 bod. 2 zmluvy, a ktorá pozostáva zo základnej sadzby pre pohyblivý systém úročenia hypotekárnych úverov platnej v deň podpisu zmluvy. V prípade, že sú osoby povinné v omeškaní so splatením úveru, tak splátky úveru podľa zmluvy oprávnená osoba od nasledujúceho dňa po dni splatnosti je oprávnená účtovať úrok dohodnutý v zmluve, ďalej zvýšený o úrok z omeškania z nesplateného úveru vo výške sadzieb určených oprávnenou osobou v zmysle aktuálnej pracovnej inštrukcie platnej v deň omeškania so splatením úveru až do dňa skutočného zaplatenia splátky.

3. Po vykonaní dokazovania súd vec právne posúdil takto:

4. Podľa ust. § 52 ods. 2 OZ ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

5. Podľa ust. § 658 ods. 1 OZ pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úroky.

6. Podľa § 2 písm. a/, b/, c/ a d/ zákona č. 258/2001 Z. z. účinného v čase uzavretia predmetnej zmluvy, na účely tohto zákona sa rozumie a/ spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme, b/ zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom, c/ celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úroku a poplatkov, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru, d/ ročnou percentuálnou mierou nákladov sadzba, ktorá sa aplikuje na výpočet podľa prílohy č. 1 z hodnoty celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru a e/ poplatkami akákoľvek platba, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi v súvislosti s poskytovaním úveru, okrem úrokov.

7. Podľa ust. § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov.

8. Predmetom tohto konania je nárok žalobcu na zaplatenie úrokov vo výške 7,80 % p.a. zo sumy 6406,29 € od 26.5.2018 do zaplatenia, teda odo dňa po zosplatnení celého úveru. Súd mal pritom za preukázané, že bola uzavretá medzi žalobcom a žalovanými v 1. a 2. rade dohoda vo forme notárskej zápisnice N 110/2004 zo dňa 26.2.2004, kde žalovaní v 1. a 2. rade sa zaviazali, že žalobcovi ako osoby povinne zaplatia spoločne a nerozdielne, v prípade, že budú v omeškaní so splatením úveru, nielen splátky úveru, ale aj úrok a úrok z omeškania z nesplateného úveru, a to aj ten úrok z nesplateného úveru, ktorý od nich bude požadovať oprávnený po zosplatnení celého úveru.

9. Vzhľadom na výslovnú dohodu strán sporu ohľadne platenia úroku z úveru po jeho zosplatnení súd vychádzal z tejto dohody, a vzhľadom na uvedené priznal žalobcovi uplatnený nárok.

10. O náhrade trov konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že súd úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov v konaní od žalovaných s tým, že o výške tohto nároku bude rozhodnuté v osobitnom uznesení.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu je prípustné odvolanie, ktoré možno podať do 15 (pätnástich) dní od jeho doručenia na tunajšom súde v dvoch vyhotoveniach (§ 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní musí byť uvedené, a/ ktorému súdu je určené, b/ kto ho robí, c/ ktorej veci sa týka, d/ čo sa ním sleduje a e/ podpis a uvedenie spisovej značky konania (§ 127 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach (§ 127 CSP) podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. (§ 365 ods. 1 CSP)

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).